

Arrest

nr. 56 276 van 18 februari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 30 november 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietig-verklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 12 oktober 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DOUTREPONT, die loco advocaat G. DE KERCHOVE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 29 mei 2005 het Rijk is binnengekomen, diende op 31 mei 2005 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 1 juli 2005 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing

een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal).

1.3. Op 12 augustus 2005 besliste de commissaris-generaal dat verder onderzoek inzake verzoekers asielaanvraag noodzakelijk was.

1.4. Op 20 september 2005 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in.

1.5. Bij arrest nummer 25 722 van 7 april 2009 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Verzoeker stelde tegen dit arrest een cassatieberoep in bij de Raad van State.

1.6. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid nam op 28 april 2009 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

1.7. Verzoeker diende bij brief gedateerd op 5 mei 2009 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.8. Bij beschikking nummer 4541 van 9 juni 2009 werd het tegen het arrest van de Raad van 7 april 2009 ingestelde beroep door de Raad van State niet toelaatbaar verklaard.

1.9. Bij brieven gedateerd op 16 augustus 2009, 28 september 2009 en 9 juni 2010 maakte verzoeker aan het bestuur bijkomende overtuigingsstukken en een actualisering met betrekking tot de bij brief van 5 mei 2009 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf over.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 12 oktober 2010 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond verklaard wordt, die verzoeker op 4 november 2010 ter kennis gebracht werd, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.05.2009 (geactualiseerd op 16.08.2009 en 28.09.2009) werd ingediend door:

*(G., A.) (...)
nationaliteit: Arabische Republiek Egypte
(...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvraag dd. 11.05.2009 ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de aanvraag geactualiseerd werd tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009, zoals voorzien in de vernietigde instructies van 19.07.2009. De overige elementen die worden aangehaald in de ontvankelijkheid worden dan ook niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden en hebben tevens niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Hoewel betrokkene niet aanhaalt dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet, wordt deze aanvraag toch bekeken in het licht van deze vernietigde instructies. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathélet, zich geëngageerd om binnen

zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op criterium 1.1 van de vernietigde instructies. Criterium 1.1 geldt voor vreemdelingen met een onredelijke lange asielprocedure van 3 jaar (voor gezinnen met schoolgaande kinderen) of 4 jaar (voor alleenstaanden, andere gezinnen). Betrokkene is alleenstaande en dient dus een procedure van 4 jaar doorlopen te hebben. Betrokkene vroeg asiel aan op 31.05.2005. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 07.04.2009 met een beslissing van 'Weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming', hem betekend op 28.04.2009. De duur van de procedure - namelijk 3 jaar, 10 maanden en 1 week - voldoet dus niet aan de voorwaarde van 4 jaar.

Qua verblijfsduur zou meneer (G. A.), eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk recent ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet verzoeker niet. Hij voegt een arbeidsovereenkomst van 02.09.2006 toe, legt verschillende arbeidskaarten C voor en voegt een arbeidsovereenkomst die aanvangt op 02.04.2009 bij de firma Bvba Da Giovanni met loonfiches tot en met juli 2009 toe. Gezien het beoogde doel de verkrijging is van een arbeidskaart B dient de verzoeker een arbeidscontract in functie hiervan voor te leggen – en geen contract op basis waarvan hij gewerkt heeft onder arbeidskaart C. De elementen die worden voorgelegd kunnen echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen recent arbeidscontract bevat.

De aangehaalde elementen, met name dat meneer (G. A.) zich zeer goed geïntegreerd zou hebben, meneer (G. A.) geen inbreuken pleegde tegen de openbare orde, verzoeker een inburgeringscontract, een attest van inburgering en een attest van maatschappelijke integratie voorlegt, hij werkbereid is en een uitgebreide vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd, meneer (G. A.) verschillende opleidingen gevolgd heeft, verzoeker aangeeft zich aan te passen aan onze levensstijl, zijn geen grond voor een verblijfsregularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Tot slot beweert meneer (G.) dat hij vreest voor zijn leven indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat hij vreest voor zijn leven volstaat niet om aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker eveneens op 4 november 2010 ter kennis gebracht werd, luidt als volgt:

“De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

o Betrokkenes asielaanvraag werd afgesloten met een beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' op datum van 07.04.2009

o Meneer (G. A.) maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 04.05.2009. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad dient er ambtshalve op te wijzen dat, luidens artikel 39/78 iuncto 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting moet bevatten *“van de feiten en de middelen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende

duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door het bestreden besluit werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

In voorliggende zaak kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker geen enkel middel ontwikkelt dat gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, die los van de eerste bestreden beslissing kan bestaan en die op eigen juridische en feitelijke gronden is gebaseerd.

Het beroep is bijgevolg onontvankelijk in de mate het gericht is tegen het op 4 november 2010 aan verzoeker betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), in samenhang met “*de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en de manifeste beoordelingsfout.*”

Hij licht zijn middel als volgt toe:

“Doordat

De tegenpartij de bestreden beslissing onder andere motiveert door te stellen dat verzoeker geen “behoorlijk recent ingevuld arbeidscontract” voorlegt teneinde zijn aanvraag op het punt 2.8.B van de instructies dd 19.07.2009 te staven;

Terwijl

Teneinde aan de wens van de wetgever te beantwoorden, moet de administratieve beslissing gemotiveerd zijn, overeenkomstig de vereisten van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;

Dat het artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

« De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed»

Dat het artikel 2 van de wet van 1991 tot principe verheft dat elke administratieve beslissing met individuele draagwijdte met een uitdrukkelijk motivering moet worden omkleed;

Dat daarenboven het artikel 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen stipuleert dat

« De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. »

Dat zoals bepaald in de bestreden beslissing “heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen”;

Dat deze instructie dd 19.07.2009 voorziet dat volgende vreemdelingen in aanmerking komen voor een regularisatie op basis van een duurzame lokale verankering: “Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.”;

Dat verzoeker in casu sinds het indienen van zijn asielaanvraag gewerkt heeft met een arbeidskaart C;

Dat de laatste arbeidskaart C geldig was tot 30.10.2009, zijnde op het ogenblik dat de regularisatie-aanvraag aangevuld werd (bijlage 2 en 3);

Dat verzoeker daarenboven een behoorlijk recent ingevulde arbeidsovereenkomst voorlegt die op 02.04.2009 met de firma Bvba Da Giovanni ondertekend werd voor onbepaalde duur (bijlage 4 en 5);

Dat de arbeidsovereenkomst, en a fortiori het voorleggen van de arbeidskaart, bijgevolg beantwoorden aan de voorwaarden gesteld in de instructies dd 19.07.2009;

Dat in ondergeschikte orde verzoeker verwijst naar het vademecum dd 21.09.2009 met "Verduidelijkingen over de uitvoering van de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, 3e lid, en artikel 9bis van de vreemdelingenwet";

Hieraan staat dat "Binnen drie maanden na ontvangst van de aangetekende brief van de Dienst Vreemdelingenzaken door de regularisatieaanvrager, dient de werkgever bij de bevoegde gewestelijke overheid een aanvraag tot arbeidsvergunning in. De werkgever voegt bij zijn aanvraag een kopie van de in punt 1 bedoelde aangetekende brief van de Dienst Vreemdelingenzaken";

Dat hieromtrent algemeen bekend is dat van werkgever en a fortiori van arbeidsovereenkomst gewijzigd kan worden tussen het ontvangen van de aangetekende brief van de Dienst Vreemdelingenzaken en het indienen van de aanvraag tot arbeidsvergunning;

Dat in casu niets laat veronderstellen dat deze arbeidsovereenkomst die aanvangt op 02.04.09 niet meer van toepassing zou zijn;

Dat bijgevolg stellen, zoals verwerende partij, dat verzoeker geen "behoorlijk recent ingevuld arbeidscontract" voorlegt enerzijds van een manifeste beoordelingsfout getuigt, en anderzijds een voorwaarde toevoegen is aan de instructie, wat strijdig is met de verbintenis van de Staatssecretaris om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen;".

3.2. Verweerder werpt in de nota met opmerkingen het volgende op:

"Verzoeker kan zich ook niet geldig beroepen op criterium 2.8 B omdat hij geen recent behoorlijk ingevuld arbeidscontract heeft voorgelegd. Verzoeker heeft verschillende arbeidskaarten C voorgelegd. Het laatste arbeidscontract dat hij voorlegde, ving aan op 2 april 2009 bij de firma BVBA Da Giovanni. De daarbij horende loonfiches reikten slechts tot en met juli 2009. In de beslissing wordt aangegeven dat het beoogde doel het verkrijgen van een arbeidskaart B is en dat verzoeker een arbeidscontract in functie daarvan moet voorleggen, en geen contract dat bewijst dat hij gewerkt heeft onder arbeidskaart C.

Verzoeker beweert in zijn verzoekschrift dat niets erop wijst dat het voorgelegde arbeidscontract, dat aanvang op 2 april 2009, niet meer van toepassing zou zijn.

Verwerende partij merkt op dat in de beslissing de geldigheid van dit arbeidscontract nergens ter discussie wordt gesteld. In de beslissing wordt ook niet beweerd dat het arbeidscontract niet meer van toepassing zou zijn. Er wordt enkel vastgesteld dat verzoeker slechts loonfiches heeft aangeleverd tot en met juli 2009. Verzoeker heeft recentere tewerkstelling niet bewezen, wat hij nochtans had kunnen doen naar aanleiding van de actualisaties op 16 augustus 2009 of 28 september 2009, of later. Verzoeker is immers zelf verantwoordelijk voor de opvolging van ingediende procedures, en dient aanvullingen te doen wanneer dit wenselijk of mogelijk zou zijn.

"Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren." (RVV, arrest nr. 26.814, d.d. 30 april 2010)

Verzoeker legde een arbeidscontract voor op basis waarvan hij gewerkt heeft onder een arbeidskaart C, terwijl het beoogde doel het verkrijgen van een arbeidskaart B is. Verzoeker heeft derhalve niet de juiste noch vereiste bewijzen voorgelegd. Verzoeker ontkracht dit element in het geheel niet.

Verwerende partij concludeert dat verzoeker inderdaad geen recent, behoorlijk ingevuld, en ter zake dienend arbeidscontract heeft voorgelegd.

De verwerende partij concludeert dat de bestreden beslissing wel degelijk afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte.

De verwerende partij merkt op dat verzoekende partij de motieven van de beslissing schijnt te kennen, vermits zij ze aanvecht in het verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt, (zie o.a. R.v.St., nr. 167.407, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007). De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht." (R.V.V., nr. 14.261 van 29 november 2007)

"Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). (R.V.V, arrest nr. 21.513 van 16 januari 2009)

De beslissing is derhalve afdoende formeel gemotiveerd.

In de mate dat verzoekende partij van oordeel is dat de materiële motiveringsplicht met voeten getreden werd, heeft de verwerende partij de eer te antwoorden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid.

Hiervoor kan verwezen worden naar rechtspraak van de Raad van State, die in casu, mutatis mutandis van toepassing is:

"Overwegende dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen." (R.v.St., arrest nr. 139.590 dd. 20 januari 2005; 16.443 CGV - BBWT) (R.v.St., arrest nr. 163.382 dd. 10 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 147.167/XIV—18.551)

"Overwegende, in de mate dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen." (R.v.St., arrest nr. 164.103 dd. 25 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 144.344/XIV-17.680)

Verwerende partij is derhalve van oordeel dat de beslissing afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte. Verzoekers beweringen kunnen hieraan geen afbreuk doen."

3.3.1. Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

3.3.2. In de mate dat verzoeker de motieven van de bestreden inhoudelijk bekritiseert en stelt dat een manifeste beoordelingsfout werd begaan voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht die in casu dient onderzocht te worden in het kader van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Uit voormelde bepaling blijkt dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt om een verblijfsmachtiging toe te kennen. De bevoegde staatssecretaris heeft er voor geopteerd om de situaties waarin hij in regel een verblijfsmachtiging zal toekennen te verduidelijken in een publiek gemaakte beleidsrichtlijn en op die wijze zijn beoordelingsbevoegdheid aan banden te leggen. Het staat niet ter discussie dat bij de beoordeling van verzoekers aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid toepassing heeft gemaakt van deze beleidsrichtlijn en heeft geverifieerd of verzoekers situatie overeenstemde met een van de in deze beleidsrichtlijn omschreven gevallen waarin in beginsel steeds een verblijfsmachtiging wordt toegestaan. In de bestreden beslissing wordt immers expliciet naar deze beleidsinstructie verwezen.

De Raad wijst er verder op dat de instructie van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd vernietigd door de Raad van State bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009. De Raad van State oordeelde in zijn arrest dat de instructie in strijd was met het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, omdat door de instructie het onderscheid tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten ten gronde om een verblijfsmachtiging aan te vragen werd opgeheven en de instructie het mogelijk maakte dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevonden ervan vrijgesteld werden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden waren terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen. Uit de overwegingen van dit arrest kan evenwel niet afgeleid worden dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet de mogelijkheid heeft om een beleidslijn uit te zetten of dat het hem niet zou zijn toegestaan om – louter wat betreft de beoordeling ten gronde van een aanvraag om machtiging tot verblijf – de duidelijke criteria die reeds werden opgenomen in de vernietigde instructie te hernemen.

Verweerder oordeelde dat verzoeker niet in aanmerking kwam om, gelet op wat bepaald is in punt 2.8B van de beleidsrichtlijn, tot een verblijf gemachtigd te worden. Hij stelde in dit verband dat geen *“recent ingevuld arbeidscontract”* werd voorgelegd.

Punt 2.8B van de beleidsinstructie van 19 juli 2009 voorziet de situatie van *“de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.”*

Het staat niet ter discussie dat verzoeker sedert 31 maart 2007 ononderbroken in België heeft verbleven en dat hij twee arbeidscontracten van onbepaalde duur – één dat aanving in september 2006 en één dat aanving op 2 april 2009 – inzake een tewerkstelling bij één en dezelfde werkgever heeft voorgelegd. Verweerder heeft daarnaast niet vastgesteld dat het laatste arbeidscontract niet zou voorzien in een inkomen equivalent aan het minimumloon. De Raad merkt verder op dat in de beleidsinstructie waarnaar verzoeker uitdrukkelijk verwijst niet wordt gesteld dat het arbeidscontract dat dient voorgelegd te worden van recente datum dient te zijn. Daarenboven kan, gelet op het feit dat verzoeker zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indiende in mei 2009 en hij bij deze aanvraag hij een arbeidscontract voegde dat werd afgesloten in april 2009, niet vastgesteld worden waarop verweerder zich baseert om te stellen dat het voorgelegde arbeidscontract niet van recente datum was. Tevens moet worden opgemerkt dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat een arbeidscontract dient aangebracht te worden om toe te laten vast te stellen dat de aanvrager een arbeidskaart B zal kunnen

verkrijgen. Het loutere feit dat een arbeidscontract dateert van april 2009 laat evenwel niet toe te oordelen dat *“het beoogde doel de verkrijging (...) van een arbeidskaart B”* niet zal kunnen bereikt worden. De Raad kan voorts niet inzien hoe uit het feit dat een arbeidscontract dat verzoeker toeliet om een arbeidskaart C te verkrijgen zou kunnen afgeleid worden dat dit arbeidscontract niet meer zou kunnen aangewend worden om een arbeidskaart B te verwerven. Verweerder stelt in zijn nota met opmerkingen trouwens dat *“de geldigheid van dit arbeidscontract nergens ter discussie wordt gesteld”*, zodat niet blijkt dat dit stuk niet als het *“juiste”, “vereiste”* of *“ter zake dienend”* bewijsstuk zou kunnen beschouwd worden.

Verweerder stelt in zijn nota met opmerkingen ook nog dat verzoeker naliet een tewerkstelling na juli 2009 te bewijzen. Los van de vaststelling dat dit motief niet is opgenomen in de bestreden beslissing kan de Raad slechts opmerken dat Egyptische onderdanen die zoals verzoeker over een arbeidskaart dienen te beschikken, niet kunnen tewerkgesteld worden eens de geldigheidsduur van hun arbeidskaart is verstreken. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat de geldigheid van de arbeidskaart C waarover verzoeker beschikte verstreek op het ogenblik dat hij niet langer tot een verblijf in het Rijk gemachtigd was. Vereisen dat verzoeker het bewijs zou leveren dat hij de Belgische arbeidsreglementering heeft geschonden door te werken zonder de vereiste arbeidskaart, teneinde hem in staat te stellen om een verblijfsmachtiging te verwerven, is dan ook kennelijk onredelijk en onwettig.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de motivering van de bestreden beslissing, waarin wordt gesteld dat verzoeker geen recent arbeidscontract aanbracht niet volstaat om te schragen waarom het op 2 april 2009 afgesloten arbeidscontract niet in aanmerking wordt genomen bij de beoordeling van punt 2.8B van de beleidsinstructie van 19 juli 2009 en zodoende de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur geschonden is.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

4. Korte debatten

Aangezien verzoeker een gegrond middel heeft aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 12 oktober 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond verklaard wordt en daar het beroep gericht tegen de tweede bestreden beslissing onontvankelijk is, is er grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 12 oktober 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 12 oktober 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard, is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen in zoverre deze gericht zijn tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 12 oktober 2010 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 4 november 2010.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK